

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. — Претплата се полаже у Београду код Уредништва „Краљ-Миланова ул. бр. 16. Теразије“ а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. — Цена је листу на годину 20 динара, на по године 10 динара. За иностранство на годину 30 динара. За писаре при начелствима, практиканте у опште, општинске писаре оних општина које су већ претплаћене и за жандарме, у пола цене. Поједини бројеви не продају се. — Рукописи не враћају се. — Писма само плаћена примају се. — Огласи примају се по погодби.

ЛИСТ УРЕЂУЈЕ ОДБОР

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК Н. ДИМИТРИЈЕВИЋ

РАСПИСИ

КРАЉЕВСКО-СРПСКО
МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

П№ 19.593.

21. октобра 1897. год.
у Београду.

Господине,

Највишим поверењем Његовог Величанства Краља, мени је стављено у дужност руковођење унутрашњих послова у земљи, као што сам вас о томе известио депешом од 11. ов. месеца.

У писму Његовог Величанства Краља од 10. октобра тек. године, којим је поверен састав кабинета садањем председнику Господину Владану Ђорђевићу, довољно је и јасно обележена намера Владаочева; пут којим треба да греде државне власти; у чему се уједно огледа и програм садање Владе, која је по таквом високом позиву Владачевом састављена.

Према томе ја вас позивам и препоручујем вам, да најозбиљније настанете, да послове државне руководите и са подчињеним вам властима вршите тако, како би се испунила жеља и воља Господарева, и како би исти послови одговарали строго законитости.

У тој цели ви ћете настати и озбиљно мотрити, да сви органи државне власти, према свакоме грађанину, без обзира на политичку боју, подједнако поступају и да свакоме укажу тражену помоћ, у границама закона; јер ће тек таквим радом дати доказа, да они правилно свађају свој позив и да су они органи државне власти а не агенти појединих партија. Тиме пак учиниће се још и то, да ће сваки грађанин бити задовољан са таквим поступањем државне власти, и неће се дати повода да се изазове какав неред, који би пореметио мир и спокојство грађана појединих места.

На случај, да би у појединим општинама или местима било жалбе противу кога од кметова, због неуредности и невршења своје службе, ви ћете настати и учинити све шта треба, да се то исправи и поправи сходно закону и постојећим законим наредбама. Настане ли пак случај, да кога од садањих општинских часника, због доказане неуредности и неправилности у вршењу поверене му дужности, треба уклонити са свога звања и другим заменити, ви ћете се старати да у том случају звања општинских председника, односно селских кметова и других часника, заузму најугледнији људи у општини односно селу.

Не мању, него и најозбиљнију пажњу старања обратити, да се што брже и што тачније и законитије ислеђују и окончавају тужбе по кривичним делима, водећи строга рачуна о томе које су по својој природи важније и значајније, и које више утичу на ред и спокојство грађана (личну сигурност и имаовинску безбедност), а које пак због тога захтевају и бржу радњу власти. Исто тако и извршења, по грађанским и кривичним делима и грађанској части, да се убрзају, нарочито она која су од старијих година заостала, водећи рачуна да се ови послови врше оним редом, како су власти за извршење и дошли. Само дела која су законом за хитна оглашена, могу се и треба их преко реда извршавати, разуме се опет оним редом

између себе, како су на извршење дошли, у колико коме какве законске препреке не би на путу стајале.

Једном речи, што се год ради на вршењу државних и народних послова, треба да се креће у оквиру строге законитости према свима и свакоме.

Да би се, пак, грађани у опште боље упознали, са жељом и намерама нашег премилостивог Господара, и да неби веровали у којекакве злонамерне измишљотине, које се растурају по народу и којима поједини политички спекуланти изазивају трзавице и ремеће спокојство грађана, доводећи их у забуну на уштрб њихових приватних послова, и трговачких и привредних у опште; шаљем вам под . комада Највишег Краљевског писма, с позивом да наредите, да се исто по општинама изложи на судницама, тако, како би га сваки могао прочитати.

У овој пак цели, ви ћете обратити озбиљну пажњу, како на она лица која протурају измишљене и неистините гласове, тако и на све изгреднике, ако би их било, а који би изазивали неспокојство грађана, или би се показивали непослушни према законитим наредбама власти, па ћете са њима најстрожије по закону поступити.

Наредбу ову саопштићете и свима потчињеним вам властима на знање и управљање, с тим, да ће за свако поступање и рад одговарати носиоци власти.

О пријему ове наредбе као и саопштењу исте коме треба, одговорићете ми најдаље до конца овог месеца.

Министар
унутрашњих дела,
Јевр. А. Андоновић с. р.

КРАЉЕВСКО-СРПСКО
МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА
П№ 21236.

11. новембра 1897. год.
у Београду.

Свима окружним Начелствима и Управи града Београда.

У вези расписа Министра унутрашњих дела од 21. фебруара и 5. марта 1892. године П№ 3854 и 4590 о брзом и правилном вршењу службених послова и вођењу списка извршених предмета, — наређујем :

1., да сваки чиновник, који изврши наплату по каквом предмету продајом покретног или непокретног имања, или иначе у дотичном списку, где су заведена сва извршења, забележи у примедби на крају, кад је наплата односно продаја извршена и да извршилац потпише своје име и презиме; и

2., да ни један чиновник не сме никакву одређену продају одложити или обуставити, по усменој наредби старешине, већ само по писменој и на закону основаној одлуци.

Препоручујем Начелству — Управи — да ово наређење саопшти свима чиновницима ради тачног управљања и обрати пажњу да се по истом у свему тачно поступа. А за свако противно поступање, према одговорним чиновницима, чини што треба по закону и мене извештава.

Министар
унутрашњих дела
Јевр. А. Андоновић с. р.

КРЕТАЊЕ ПОЛИЦИЈСКИХ ЧИНОВНИКА

Постављени указом од 5. новембра о. год.

(СВРШЕТАК)

г. Петар Кузмановић, бив. срески писар, за писара II кл. среза нишавског окр. пиротског;

г. Драгомир Илић, писар II класе Управе града Београда, за писара II класе среза лесковачког окр. врањског;

г. Атанасије Стојановић, писар II класе среза пољаничког округа врањског, за писара II класе среза лужничког, округа пиротског, по потреби службе;

г. Илија Пантић, писар I класе начелства окр. ваљевског за писара II класе среза ариљског, округа ужичког;

г. Милорад Томић, ванредни писар I класе начелства окр. ужичког и вршиоц дужности писара среза ариљског истог окр. за писара II класе среза подгорског, окр. ваљевског;

г. Душан Димовић, ванредни писар I класе начелства окр. ваљевског и вршиоц дужности писара среза колубарског, истог округа, за писара II класе среза јасеничког округа крагујевачког;

г. Љубисав Протић, писар II класе среза качерског, окр. рудничког, за писара II класе среза љубињског, истог округа, по потреби службе;

г. Ђорђе Стојановић, бив. срески писар, за писара II кл. среза љубињског окр. рудничког;

г. Никола Петровић, писар II класе среза трнавског, окр. рудничког, за писара II класе среза љубињског, истог округа по потреби службе;

г. Андрија Крстић, писар II класе среза сврљишког, окр. нишког, за писара II класе среза и округа нишког, по потреби службе;

г. Михаило Топал-Ђорђевић, писар II класе среза и окр. нишког, за писара II класе среза студеничког, окр. рудничког, по потреби службе;

г. Никола Живадиновић, писар II класе среза алексиначког, округа нишког, за писара II класе среза и окр. нишког, по потреби службе;

г. Мирко Ивковић, писар II класе среза бањског округа нишког, за писара II класе среза моравског, истог округа, по потреби службе;

г. Станислав Голубовић, бивши полицијски писар, за ванредног писара прве класе начелства округа пожаревачког, а да врши дужност писара среза рамског и прима плату из плате овога;

г. Ђорђе Бањићевић, писар I класе начелства округа ваљевског, за ванредног писара I класе начелства истог округа, а да врши дужност писара среза колубарског, и прима плату из плате овога;

г. Лазар Томић, писар I класе начелства окр. рудничког за ванредног писара I класе начелства истог округа, а да врши дужност писара среза качерског, и прима плату из плате овога;

г. Војислава Ристића, у оставци писара истражног судије, за ванредног писара I класе начелства округа моравског, а да врши дужност писара среза беличког и прима плату из плате овога;

г. Илија Поповић, бив. полицијски писар, за ванредног писара II класе начелства окр. рудничког, а да врши дужност писара среза таковског и прима плату из плате овога;

г. Живојин Петровић, бивши полицијски писар, за ванредног писара II класе начелства округа врањског, а да врши дужност писара среза лесковачког и прима плату из плате овога;

г. Ђорђе Јовановић, практикант начелства окр. нишког, за ванредног писара друге класе начелства округа нишког а да врши дужност писара среза сврљишког и прима плату из плате овога;

г. Радован Аћимовић, практикант среза алексиначког, за ванредног писара II класе начелства округа нишког а да врши дужност писара среза алексиначког, и прима плату из плате овога;

г. Душан Јеремић, општински писар, за ванредног писара II класе начелства округа подринског, а да врши дужност писара среза јадранског и прима плату из плате овога;

г. Радојица В. Тутуновић, писар пете класе министарства унутрашњих дела, за писара четврте класе истог министарства;

г. Алекса Петровић, ванредни писар I класе начелства округа ваљевског и вршиоц дужности писара среза подгорског, за писара I класе начелства истог округа;

г. Душан Алимпић, писар III класе Управе града Београда, за писара II класе исте Управе;

г. Милан Грујић, практикант Управе града Београда, за писара III класе исте Управе.

ПОЛИЦИЈСКЕ РЕФЛЕКСИЈЕ

(НАМЕЊЕНО ПРЕСТОНИЧКОЈ ПОЛИЦИЈИ)

НИШЕ

Један члан београдске полиције.

(НАСТАВАК)

* * *

У сталности броја „кажњених за скитњу“, који, из месеца у месец, из година у годину, показује врло незнатне диференције; тако исто, и у сталности броја осталог детаља опште полицијске физиономије Београда, — даје се закључити на *идентитет личности: скоро једна и иста лица пролазе увек кроз хаисане Управе града Београда.*

Тај идентитет личности опет и значи сталоженост, одређеност, утврђеност и *већ створену полицијску физиономију Београда.*

И, одиста, општа полицијска физиономија Београда сталожена је, скристалисана; она има свој одређен и утврђен облик: — и по *броју* и по *личностима*.

По подацима, које нам београдска полиција пружа, то се опет даје *само закључити*; може се рефлектовати о томе, али се до сигурног резултата и тачности полицијске физиономије не може доћи.

Полиције на Западу не деле *број од личности*; личности чине број, али он је само хладна цифра, која казује њихов збир и која је податак и мерило *криминалне статистике*. Механичном, канцеларијском раду потребни су бројеви, цифре, које он пермутира, комбинује, класификује, сређује, намешћа у вертикалне редове и, најзад, подвлачи црту, иза које је: *резултат*; — опет хладна цифра, која тек наводи на рефлексије. Међу тим, полицији су *нужне личности*, она са њима рачуна, а не с бројем. То је опет природна последица задатка и циља полиције: да се стара о безбедности грађана, било у ужем, основном смислу, о личној и имовној безбедности, или у даљој њеној варијацији: миру, реду и спокојству грађана у опште. Тамо, на Западу, полиција, водећи рачуна само о личностима и имајући већ утврђени облик и број полицијске физиономије свога града: — она проучава те личности; сазнаје их; мотри на њихова кретања; купи податке о њима, и породичне и личне; проучава их и с психолошке и с физиолошке стране, и, *баш по свом једином циљу, тузи сву оштрину, којом полицијска физиономија њеног града гара о прогрес, културу и хуманост.*

У *аоименичном броју личности*, које је друштво одбацило од себе и, по свом конвенционалном уређењу, ставило под надзор свога чувара културе, прогреса и хуманости — полиције — и јесте све оно дужносно старање, које има полиција да врши.

То је, у неку руку, и дефиниција полицијске физиономије у опште.

Махна у подацима београдске полиције *јесте баш у томе, што она истура преда се број.*

Београдска полиција тачно врши свој задатак: ако се направи неред — казни изгреднике; ако се учини превара — казни варалицу; ако наиђе на коцку — казни коцкаре; ако ухвати пијаницу — казни га; ако дочује, или јој се тужи ко за крађу — казни лопова; или ислеђену кривицу предаје на казну суду; блудничење — казни; прошњу — казни; у свом детаљу, у свој класификацији опште полицијске физиономије она најкоректније поступа — кажњава и предаје суду.

У свој тој коректности београдске престоничке полиције, она ипак није у стању: да покаже своју полицијску физиономију *по личностима*, коју истиче полиција на западу, већ само бројно стање своје полицијске физиономије.

Београдска полиција показује само број свога канцеларијског рада, који може, у неку руку, бити доказ *ревности*, али, који не може прикрити једну огромну махну, махну по којој је у општем карактеру: *без разумевања свога положаја* — као издвојене престоничке полиције од остале полиције у земљи; и *без духа* — неумешности у помагању у своме циљу.

Једном речи, цео рад београдске престоничке полиције састоји се у механичком канцеларијском раду, који у резултату даје број, по коме се оцењује само ревност једне обичне административне власти.

Бројеви, који само као цифра казују криминалну статистику Београда, а који се у подацима, које Управа града Београда даје, појављују као општа полицијска физиономија Београда, воде се само, у дужносним рапортима Господину Министру унутрашњих дела, као тачан канцеларијски рад. И они су, одиста, тачни; они су резултат рада целе Управе града Београда: свих шест квартова и једног комесаријата (Топчидер).

Али, је ли то довољно за Управу града Београда — као полицију?

Наравно, да није.

Она ревност ради у своме послу: кажњава, предаје суду, — али не познаје свет о коме има да се брине, или управо од кога има да чува своје мирне грађане. Тај јој свет даје у *збиру* свој број, који она бележи, што мора, а не по појимању своје дужности.

Затражите од ма кога кварта, од ма кога комесаријата (који су већ мизерни по самом схватању своје дужности), као фактора, који у европским полицијама дају главну полицију — префектури — све податке опште полицијске физиономије, коју она само класифицира, да вам покажу: све кретање у своме кварту, сву сталешну насељеност, заћуталу или активну маркираност из ма кога датаља опште полицијске физиономије, — свуда ће се слегнути раменима и, у непојимању полицијског задатка, у место одговора, поставити питање: *»Ко ће све то знати?!«*

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ИСТРАГА

VI

О крађи.

(НАСТАВАК)

Рад помоћника кесарошева распростире се само и нарочито на оне месту, где се *»посао«* врши. Сви они пак имају заједничко то, да помоћници у опште и готово увек при самом послу присуствују и делају. У опште узев, кесарош ће врло ретко сâм на своју руку крађу вршити. Понајвише он то врши уз припомоћ својих помоћника, или помоћница. Сваки кесарош или лопов, који краде у жељезницама, има обично уза се какву помоћницу. Било да као неки елегантан господин путује брзим возом и у првој класи, или као какав скромни сељак у последној класи теретнога воза, — он увек има поред себе какву помоћницу, која ће онога, кога он има намеру да похара, забављати било разговором, умиљатим погледима, или нечим још интимнијим. Начин поступања готово је увек један те исти, само је онајтеже изабрати жртву. Ова мора бити имућна, не-

* Писац ових редака сећа се случаја, кад је имао, да пронађе извесну драгоценост, која је била украђена *пре 15—20 година*. *»Сунце јарко све ће проказати«*; — фаталност је хтела, да се та драгоценост само моментано, после толико година, видеља код извесне личности, у највећем шаренилу икупљене гомиле свега. Главни задатак: да се пронађе *личност*, која се, *по сећању*, виђа у кварту X. Околности су биле на руци: *личност* позната са својих *»занимања«* у далекој прошлости. Опис личности, дакле, ту; само је ваља још негде у кварту *омирисати*. По инстинкту нађено и — свршено. — Овај случај пада нам на памет кад се сетимо само лутања, труда и времена око свега у том *тражењу*. А колика олакшица кад су подаци једног кварта о сталешној насељености при руци; издвајају се само личности у *претпоставци немогућности за какав конкретан случај*, док се не застави на један ограничен број *могућих* личности, које су увек из опште полицијске физиономије и после рефлексije у самој канцеларији и закључивања на овога и онога, — полазити на трагање.

сме бити сувише образована, а ваља да је наклоњена и каквом малом и случајном љубавном односу. Сем тога њен пун новчаник да се лепо види у џепу на левој страни капута, на шта кесароши сву своју пажњу обраћају, ако су ради да од своје *»крваве зараде«* живе. Не стоји у истини да жељезнички лопови само ноћне возове употребљавају за извршење крађе, шта више, сваки истражник треба да знаде, да се такве крађе чешће дешавају дању по ноћу, јер сваки извешбани кесарош и лопов добро знаде, да путници ноћу много боље на своју имовину пазе, него дању. Само се по себи разуме, да се у таким приликама лопов и његова помоћница учине, као да се никако и не познају и као да се никада ни видели нису. Најпре уђе у кола једно од њих, расмотри што нађе за потребно, па ако види ма из кога било узрока, да предузети посао неће испасти за руком, оно онда ма под каквим видом изађе опет из кола; а ако нађе повољно земљиште, оно онда даде и свом другару знак да и он у кола уђе. Обично он (прави лопов или кесарош) улази први, јер је човеку много лакше да хода доле горе по перону и ту да расматра и у купеје да завирује, јер то женскињи не приличи. Ако путују дању, то се онда труде, да са својом жртвом по могућству сâми у купеу буду, а ако путују ноћу, онда им је све једно, ма колико путника у том купеу било, шта више за њих је погодније ако је ту навала, јер они онда свој посао лакше врше. На првом месту зато, што је осветљење готово увек рђаво, а на другом, што готово сви путници легну да спавају. У таким приликама лопов се по могућству посади до саме жртве, а помоћница, којој је задатак да ову забавља, посади се супрот ње. Лопов или кесарош заповедене обично какав разговор, па после неког времена почне да дрема, или легне да спава, а међутим бодро мотри на све оно, што се око њега дешава. Он има при себи готово увек какву лажну руку коју држи на оној страни, где му жртва седи. Ту лажну руку склопи он са оном другом руком, која је на другој страни, па их онда обе метне у крило, а праву руку, којом хоће свој *»посао«* да врши, сакрије под огртач, врскаут и т. д. и то тако, да се ова никако опазити не може. Чим се жртва упусти у дубљи разговор и забаву са својом сапутницом (помоћницом кесарошком), онда почне одмах да ради права рука лопужина; а ако се деси да он учини са њом какав неподесан покрет и жртва се с тога на њ' обазре, он онда опет сакрије ту своју праву руку и склопи ону лажну са другом руком, па их уметне у крило и учини се као да рче, а жртва када то види, она се опет умири и настави даље своју забаву са сапутницом.

Испадне ли лов за руком, онда једно од њих изађе на првој станици и то увек онај, код кога се од њих двога украдени новчаник налази. То скоро изузетно буде помоћница, а не сâм лопов, јер се овај потруди, да у згодном тренутку, пошто крађу изврши, украђени новчаник својој помоћници дода. То чини за то, да би, на случај ако би се крађа после приметила и на лопова сумња пала, он могао да тражи да се над њим преметачина изврши и т. д. — Особа која на супрот седи држи се за потпуно невину, јер се сматра, да они, који преко седе и међу собом се разговарају, не могу крађу извршити. Обично изађе на тој истој станици и онај други (лопов) и то готово увек под изговором, да је један путник, који је баш сад изашао, нешто у колима заборавио, па да му то хоће да однесе. По себи се разуме да у томе влак оде, а овај се у кола не врати.

Деси ли се, дакле, такве врсте крађа на железници, онда ваља имати на уму све напред побројане моменте и све могуће околности потанко испитати. О помоћнику ће покрађени обично говорити само у том случају, ако је овај био мушко, али ако је овај био женско, он ће то готово увек прећутати, било с тога, што није рад да говори о познанству, што га је у колима са дотичном женском учинио, или пак за то, што није рад да и њу увуче у круг ове покрађе: *»јер она и не беше позната са његовим сумњивим суседом«*, или *»што изгледаше са свим невина и безазлена«*, или *»што је то била са свим ваљана и поштена женска, која ниуком случају није могла ту крађу учинити«*. Такве индивидуе могу се најлакше познати и по томе, што бар једна од њих неће никада казати куда путује; њима је она станица место где путују, у којој, по сретно извршеној крађи, изађу. Сâм пак лопов хоће и да каже куда путује, и то обично означава најудаљенију ста-

ницу, а то казује за то, што он силази из кола тек по одласку помоћника или помоћнице, којој је украђени новчаник дотурио, или што носи неком путнику какву ствар, коју је у колима заборавио. Ако се за крађу убрзо дозна, то се онда могу допови и ухватити тако, ако се за њима одмах потера учини у правцу станице, која је заостала, или у правцу предидуће станице. У истој станици где су изашли, они за цело неће опет у други влак улазити; они обично иду пешице до друге станице, сачекају ту воз и враћају се натраг, или продуже другим возом у коме су се и кренули.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

А Р Х И В А

У сваком надлештву, било оно општинско или државно, једно од најважнијих одељења је архива. Она је кључ за све послове надлештва. Ако је архива у своме реду, ако у њој влада тачност и уредност, ако се њој поклања озбиљна пажња, онда је дата могућност свима факторима надлештва, да тачно и на своје време одправљају текуће и долазеће предмете. Где овога нема, то јест, гди се на ово одељење не пази, или гди се у овом одељењу послови лабаво и немарно раде, то наступа застој и по свима осталим одељењима, а услед тога повика и протести од стране они, који са својим захтевима и тражбама пред надлештво долазе.

Како је циљ сваком добро уређеном надлештву, да послове своје тачно и брзо одправља, како би се одговорило и дужности и принципу, онда је сваком од њих, и то, прва дужност, да се озбиљно постара, да му архива буде у реду.

А да би се томе одговорило, нужно је, да се за сређивање архивских послова, пази на спрему и способност оних лица, којима се послови у архиви поверавају.

На првом месту нужно је, поклонити пажњу на то, каквог су карактера људи који се употребљавају на овај посао, те да се неби дешавале крађе акта из користољубља. Даље треба pazити на спрему и способност њихову, јер послови у истој траже већу спрему, по ону, која се може у кратком канцеларијском службовању стећи. Дакле, на овим местима треба имати људе спремне и више годишње чиновнике, који су за време свога службовања прошли кроз све фазе канцеларијских послова, јер само на тај начин могу схватити кретање свију послова, што је неопходно нужно, па да се може одговорити оним захтевима који се траже за тачност, сређеност и уредност у архиви.

Међу тим, како се код нас поступа? Врло је мало надлештава гди су архивари стари, рутинирани и спремни чиновници, то су готово свуда на овим местима практиканти. Само код окружних судова у већини за архиваре се употребљају виши чиновници или бар писари, који су више година провели у државној служби, а овима се даје у помоћ потребан број радне снаге у практикантима. По у овим државним архивама може се довести стање у ред ако би само старешине надлештава на њих обратиле своју пажњу; јер се може рећи да је по истим чиновништвом које је пролазило кроз канцелариске послове и када би се настало на уређењу; могло би бити успеха и зато нам овде није ни циљ да се упуштамо у то шта би тамо требало чинити, јер то и саме старешине знају. Овде нам је циљ да колико толико дамо објаснења општинским писарима, како треба да поступају у овом правцу те да одговоре захтеву, да им архиве општинске буду у реду, јер ти људи, а нарочито по селима и паланкама, немају довољно спреме и рутине за тај посао.

Да пређемо на ствар.

Свака архива, па ма она бројала колико деловодни нумера, треба да има свој деловодни протокол и регистар. То су најглавније књиге за увод свију предмета који пред суд долазе.

Деловодни протокол треба водити тачно и читко, тако, да сваки долазећи акт у исти треба да буде уведен, онога дана, када је примљен, под текућим бројем и то да се из деловодног протокола, може увек и у свако доба видети, шта је се са тим актом хтело или тражило. Сва долазећа акта, морају бити истог дана у деловодни протокол заведена, јер нагомилавање на њему не сме се ни у ком случају дозволити ако се хоће и најобичнији рад.

У деловодни протокол, а на противној страни, где стоји садржај решења, треба увек и са најозбиљнијом тачношћу разводити, када је и куда, који акт послат, или, шта је по истом решено. На пример: ако је послат акт каквом надлештву са извештајем, или тражбом; ако је предмет решен, или пресуђен, ако је решаване предмета одгођено за други дан рочишта ит.д.

Да наведемо неколико примера, ради очигледности у поступању.

№ 7.528 17/XI 97. г.

Стеван Ивановић, земљод. из Ришња
тужи Петра Симића земљоделца оvd. за
20 динара дуга од зајма по признаници.

№ 7.529 17/XI 97. г.

Марко Павловић, адв. из Београда
пуномоћник Симе Лазаревића зем. оvd.нег
тражи забрану на кретност Петра Бабића
зем. за обезбеду 58 динара дуга од про-
даје и куповине по уговору.

По на овај акт, није наплаћена прописна такса означена по § 23. грађ. поступка и зато је нужно, да се ова од пуномоћника тужиоцевог наплати, услед чега је нужно исту преко суда општине Београдске тражити, дакле и тужбу са овим захтевом послати. У том случају се на противној страни под истом линијом а у садржају решења има овако означити:

20/XI послат акт суду општине Београдске, са тражбом,
да од пуномоћника Марка Павловића наплати 3-24
динара таксе.

№ 7.530 17/XI 97. г.

Јанко Павловић, надничар овдашњи
тужи Јеротија Марковића, земљоделца оvd.
за учињену му штету његовом стоком у
њиви засејаном кукурузом у вред. 30. дин.

№ 7.540 17/XI 97. г.

Петар Павловић, из Јагодине
моли суд да га извести шта је са његовом
тражбом коју је још под 5/II 97. године
послао суду и тражи да се осуди Марко
Мандић за плаћање дуга у 37 динара по
овереном рачуну.

По овом предмету суд а у повратку овога акта извештава молиоца о стању његова спора и онда у садржају решење треба завести:

20/XI 97. послат акт суду општине јагодинске ради са-
општења молиоцу.

№ 7.514 17/XI 97. г.

Суд ово општински
доноси пресуду по спору Јанка Лојића,
оvd. противу Петра Матића из В. Крсне,
због 102 динара дуга од зајма.

Ова пресуда је постала извршна, услед чега је суд по својој надлежности по § 13. и 24. грађ. поступка приступио извршењу наплате, но како дужник није у месту суда, то се мора писати оном суду где осуђени стално живи. Према томе се акта имају сложити у акта одговор чекајући, а у деловодном протоколу у садржају решења овако развести:

20/XI 97. писано суду општине Вел. Кршљанске да на-
плату изврши. Акта чекају одговор за наплату.

№ 7.542 17/XI 97. г.

Начелник среза посавског № 15.234
16/XI 97.
тражи да му се одма упути ради нужног
саслушања Милета Павловић из Кнежевца.

И овај се акт враћа са упућеним Милетом и у протокол се разводи:

17/XI 97. г. упућен Милета начелнику среза посавско
заједно са актом.

№ 7.543 17/XI 97. г.

Првостепен суд за окр. подунавски
№ 20.176 16/XI
враћа акта и одобрава пресуду овога суда
донету по спору Миће Ивановића оvd.ш.

противу Петра Исаковића оvd. због скипућа пописа у вредности 198-60 динара. СМ 5.843/97.

№ 7.544 17/XI 97. г.

Марко Ивановић, колар овдашњи

жали се на пресуду овога суда донету по спору његовом противу Милована Петровића због 48 дин. дуга од зајма.

СМ 4.295/97.

Ова жалба, пошто се здружи са осталим актама спора и пошто се оцени, да ли је благовремено поднета, шаље се првостепеном суду по § 15. грађ. пост. на разматрање и решење, и онда се у решењу заводи:

19/XI 97. послата акта са жалбом првостепеном суду на разматрање и решење.

Ако је суд нашао, да је жалба неблаговремено донета, онда се о томе доноси решење, које ваља саопштити жалиоцу а у деловодни протокол решења развести:

19/XI 97. Решено да је жалба неблаговремено поднета.

(СВРШИТЕ СЕ)

СУМЊИВА ЛИЦА

Пошто су вањари у Србији престали, и многи коцкари и бивши осуђеници који по вањарима врше крађе, као и остала сумњива лица долазе на зимовник у Београд и ту продужују свој опаки занат, за то Управник града Београда, бринући се о личној и имовној безбедности престоничког становништва, поред осталих предохрана, забранио је актом Бр. 24.656. овим лицима долазак и становање у Београду:

1. Станко Окановић, коцкар.
2. Сава Ракић, коцкар.
3. Светозар Нешић, звани „Нешко“.
4. Сотир Михаиловић, коцкар.
5. Зака Нинић молер, коцкар.
6. Милан Н. зидар, коцкар.
7. Марко Ледер, скитница.
8. Милутин Милошевић, звани „Тора“.
9. Жарко Ракић, бивши осуђеник.
10. Јеврем Марковић, бивши осуђеник.
11. Живота Ристић, коцкар.
12. Ђорђе Матејић, коцкар.
13. Јован Драгутиновић, бивши осуђеник.
14. Милан Петровић, коцкар.
15. Љубомир Бошковић, коцкар.
16. Мита Витез, бивши осуђеник.
17. Милан Кекез, бивши осуђеник.
18. Коста Павловић, бивши осуђеник — коцкар.
19. Видак Зељић, варалица.
20. Петар Ђукић, звани „Прангаш“.
21. Љубомир Пајчић, звани „Параћинац“.
22. Влајко Арсенијевић, коцкар.
23. Љуба Н., звани „Камбер“.
24. Жика Ванић, крагујевчанин.
25. Милош Белопољац, бивши осуђеник.
26. Милан Кожећинац, скитница и коцкар.
27. Ђока Павловић, (издаје се за обућара);
28. Владимир Мирић-Чолић, бивши осуђеник.
29. Марко Старкић, звани „Чапкун“.
30. Мика Брдаревић, стари кесарош.
31. Живко Станковић, неготинац.
32. Драгутин Илић, звани „Тиче“.
33. Драгутин Костић, звани „Кицош“.
34. Марко Илић, звани „Погачар“.
35. Васа Ђорђевић, звани „Новинар“.
36. Васа Милошевић, (издаје се за „детектива“).
37. Манасија Стојановић, варалица.
38. Јован Петровић, звани „Бакалче“.
39. Милорад Костић, звани „Ћормида“.
40. Владимир Живковић, звани „Штиглиц“.
41. Лазар Крстић, скитница и коцкар.
42. Јован Бацановић, бивши осуђеник.

43. Димитрије Лазаревић, звани „Циганче“.
44. Најдан Цанков, бивши осуђеник.
45. Угљеша Гојковић, коцкар из Ваљева.
46. Јоца Сакошанин, лопов.
47. Сава Сакошанин, лопов.
48. Мирко Чолић, лопов.
49. Илија Андрић, звани „Ужичанин“.
50. Миленико звани „Сараорац“, бивши осуђеник.
51. Светозар Радовановић, звани „Топуз“.
52. Јован Лазаревић, бивши осуђеник.
53. Вуле Петровић, бивши осуђеник.
54. Тодор Арсић, скитница.
55. Живко Игњатовић, звани „Сремац“.
56. Максим Јовановић, варалица.
57. Морено Нахман-Челебоновић, крадљивац.
58. Никола Гавриловић, типлер по занату.
59. Милан Грујић, звани „Црни“.
60. Данило Смиљанић, бивши осуђеник.
61. Јован Крстић, звани „Тишлерче“.
62. Драгољуб Јовановић, звани „Чоне“.
63. Илија Драгој
64. Ђура Шијачки
65. Марија Розманек
66. Катица Ацката
67. Јанош Киш
68. Драга Одацин
69. Адам Волнер
70. Лазар Бугарин, издаје се за кочијаша.

који се враћају из прогонства.

На знање: Грађанство престоничко, треба да сматра за своју дужност, па у свом интересу и оно припомогне властима у томе, и чим кога од горњих и иначе сумњивих лица приметите, одмах то да доставите старешини или коме другом чиновнику свога кварта.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

ДИМИТРИЈЕ РИСТИЋ звани Мита „пиле“.

У ред најопаснијих лопова долази овај Мита „пиле“. Он има још имена: Гаја Петровић и Ђорђе Ђорђевић — Димовић,

а са турским пасошем на име Томе Ђорђевића прошао је много света. Он је родом из Београда и публици је добро познат.

У Београду је због опасних крађа два пута осуђиван на робију.

Последњи пут је у Нишу осуђен на 20 година.

Кад је са робије утекао био је као шлосер и келнер у Бугарској, Грчкој, Русији и Аустрији.

Још као деран он је вршио опасне крађе. Био је саучесник у оној давнашњој похари у „Васиној улици“ кад је неколико дућана за ноћ проваљено и дигнуто готово одело.

Какав је ово неваљалац и са коликом порцијом неваљалства располаже, испричаћемо и овај догађај из његовог опаког живота.

Побегао је био из Србије у Бугарску. Тамо се настанио у Лом Паланци. Случајно се био упознао са неком собарицом у једноме хотелу. С њоме ступи у ближе односе. Тако је то трајало неко време. Ова собарица поред њега, имала је још једнога „пријатеља“. Мити то не беше право. Љубоморан на свога такмаца решио се да му се освети. И једне вечери, кад

га је био затекао у загрљају своје драгане, хладнокрвно, као оног Шајлок — одсекао му нос... За тим је одатле побегао. Био је тамо и на робији. Уређивао је дворски парк. Способан и за то, задивео је својим радом и најбоље познаваоце тога посла. Имао је при себи небројено „калауза“ којима је могао без по муке сва врата на апсанама да отвори. Но није хтео у тај мах да бега због зиме. Чекао је на пролеће, док дани не отопле, како би се могао слободније кретати... Његов је отац познати чича Збравко, ђубретар са Зерека и из Дубровачке улице... Ова слика представља Миту као девера једне свадбе. Загледајте га пажљиво. Појава интересна, ал' карактер — неваљао. Има посекотину на челу коју је задобио у једној тучи код „Дивљег купуса“, и по томе га може сваки познати.

Слику његову доносимо да га упознамо са полицијским органима у унутрашњости Србије, а и грађанству није на одмет да је упамти, како би се тиме увек могли сачувати од овога опасног злочинца и лопова.

МИЛАН ВИЏЕВИЋ

осуд. књиге бр. 171/97., Ур. Полиц. Гласн. бр. 2.

Зове се још и Васа — Милован — Васиљевић. Имена је мењао по потреби. Родом је из Аустрије, али се настанио у ваљевском округу и ту наставио свој опаки занат што га је тамо „горе“ изучио. Многе је крађе починио и био већ двапут на робији. Трећи пут због више простих и опасних крађа осуђен је на десет година робије у тешком окуву и на пет година полиц. надзора. Помиловањем сведена му је казна на шест година, која му се рачуна од 6. Децембра 1892. год. 21. Априла 1894. године побегао је са робије из Добричева и у том бегству украо је са вазара кола и коње. После пет месеци ухваћен и по четврти пут осуђен на седам година робије у лакој окуви и пет година полицијског надзора. Ова казна рачунаће му се кад ону прву одржи. — Милан је врло опасан лопов и чим му се да прилика побећи ће са робије. Сliku му зато и доносимо.

ЛОПОВСКЕ ДОСЕТКЕ

III.

Треба писати повећу књигу, па тек да се изнесе све оно, што поједини лопови раде приликом вршења својих крађа. Где не досиже њихов ум, ту притекну у помоћ старије женске, па боне и шипарице, које су врло веште у одигравању својих улога.

Испричаћемо овде нешто, што су учинила два стара и опробана лопова.

Једнога дана, тамо негде око „Чукарице“, у једној малој, ониској кућици, договарао се Игњат Игњатовић „Земунац“ са Лазом ђаком, како ће да изврше једну похару у Београду.

Газдарица од куће имахаше ћер Ирину, лепо и умиљато девојче. Мајка јој беше болна, и она је у кући свршавала све кућне послове.

Ту се често састајали лопови и коцкари. Газдарицу су од милоште звали: „наша мамица Перка“...

— Код Николе Мартића најбоље би могли ућарити — рече Лаза ђак.

— Е? А од куд ти знаш? — упита Игњат.

— Знаш, те још како. Чуо сам тамо у околини, да му је жена пре десет дана отишла у неко купатило. Има већ неко-

лико дана како ја обилазим око те куће. Зар ти не знаш где је кућа Николина?

— Знаш. А има ли доста новаца?

— Ко плевел! Море то је трули газда. Шта велиш?

— Велим још вечерас да га опљачкамо. Само, знаш, бојим се патроле и комшија...

— Ни бригај за то. Комшије су махом ожењени људи, сем оно два три младића. Ал то су стари лумпови, па се ни један пре поноћи не враћа кући...

— Па у које доба мислиш да отпочнемо?

— Око 10 сахата. То је време најзгодније за наше операције. У то су доба улице мирне, нарочито у ово зимње доба. Сваки се то завукао у топлу собу па чита „Лов на милионе“, или тако нешто. Нек они читају „Лов на милионе“, ми ћемо у помрчини ловити хиљаде. Јел' тако?

— Тако је. Па баш да нас ко и види, ту је ово! — И ту се рука Игњатова маше за велики касапски нож, који му је о краткоме кајишу о бедрима висео.

Баш у том тренутку уђе Ирина. То беше девојка око својих 20—24 године. Но по изгледу и ситном плавушавом лицу, нико не би рекао да има више од 15 година. Изгледаше као права шипарица, која још носи кратке сукњице и сања о „сватовима своје лутке“.

Игњат стао на блѢне у то плаво девојче. Његова рука задрхта а нож му заигра на лакоме кајишу. Та рука, која је мирно клала људе, задрхтала је пред појавом једне девојке. Чудна игра у души човечијој! И зликовац осећа тајнене сласти милоште и љубави за — тренут само, да после опет заплива у невиној људској крви.

— Ха, имам већ, кликну ђак. Ту је нов проналазак! И он куцну кажипрстом десне руке своје чело. — Где нам ум не досиже, ту ће нам помоћи она.

— Она? — викну Игњат и своје крупне очи управи на девојку.

— Наша мала Ирина, рече Лаза кроз смех... Оди ближе, казаћу ти свој план!

И два се зликовица повукоше у дну мрачне собице и почеше нешто тихо шаптати.

Ирина се налактила па замишљено гледа преда се. У њеној глави рађаху се наизменце разнолике мисли. Можда је она појмила смер Лазин и старала се, да се покаже достојна његовога поверења.

Девојачко срце права је загонетка. Тек мислиш да си је решио, а ти наиђеш на нов заплет, који те све више збуњује и одводи на странпутицу тако, да годинама не можеш да решиш, нити да дођеш до свога жељеног резултата...

Ирина и Лаза беху пријатељи. Пријатељи по злочину а љубавници по срцу. Две тесне везе које су их спојиле кроз живот пун тешких злочина и непрекидне борбе, остале су недодирнуте туђим рукама. Лаза је заповедао а Ирина слушала. Лаза је вршио злочин а Ирина одстрањивала пажњу ноћних стражара и других људи, који су случајно ходили онде, где је злочин почео, да се доцније сврши у појави крвавога дела...

Ноћ је. Небом се витлају тмасти облаци. У П—ској улици владала је мртва тишина, и ако је тек 10 сахата у вече. У другим важнијим београдским улицама било је још шетача, које блиска непогода није узнемиривала да посматрају богате излоге у Кнез-Михаиловој улици. Ал' ова улица беше пуста и усамљена, као да је поноћ давно превалила. На један мах указаше се у мирној улици две сенке, које промакоше у једну кућу, која је била са десне стране улице, баш на самоме углу.

У близини је фењер тихо светлуцао. На Саборној цркви чуо се последњи одкуцај десетого сахата.

Под самим кровом на улици, прислонила се уз зид једна прилика и гледа узверено на све стране. Озго се чуо топот нечијих корака. Прилика се јаче приљуби уза зид. Кораци долажаху све ближе. На помолу појави се један човек заогрнут у вуунену, топлу мараму. То беше главом Никола Мартић трговац и сопственик куће, уз коју је она прилика стајала.

Прилика брзо изађе из свога заклона. Према слабој светлости фењера видело се, да је то једна млада, сирота девојка. Девојка поче горко плакати.

Газда Никола застаде на домаку своје куће.

— Шта ти је мала, што плачеш? — упита је благо газда

Никола.

— Маћеха ме тукла, па ме истерала напоље. Зима ми је. Глед' те само, како су грдне модрице на руци од боја...

И она повуче за мараму газда Николау и доведе га близу фењера. Ту засуче рукав до лаката, и газда Никола виде облу, лину и пуначку руку.

— Па не само ту, вајкаше се девојка, него ме је тукла и по ногама... Да видите само...

Газда Никола осети да га подиђоше жмарци. Сам са овом „невином“ девојком...

Видео је, како девојка згрће чаране... видео је — и занео се...

— Па где ћеш сад?

— Води ме чико где хоћеш!

— У кафану?

— Ма где!...

Газда Никола застаде за неколико тренутака. Крв му удари кроз главу. Девојка се приљуби узањ.

Она му поче меким, звучним гласом причати своје јаде. Причала је, како јој је и отац суров, јер се повео за маћехом па је гони на свакоме кораку. Бојим се, вели, да ме и овде не затече. Најзад поче из гласа кукати. Њен глас одјекиваше по овој немој ноћи далеко. Без сумње, да су га чуле и оне две сенке, које су мало час у кућу замакле.

Газда Никола је поче утишавати. Казиваше јој да јој је он пријатељ и бранилац.

У по те запевке бануше пред девојком два човека. Један од њих повика:

— Ха, ту си несрећнице! Шта ћеш овде?

— Куку, мој отац, врисну девојка.

— Твој отац и твој судија. А шта ће овај овде? Ко си ти, а?

Газда Никола премр'о од страха. Стегле му се вилице па ни да бекне.

— Овамо бештијо, дрекну онај и повуче девојку за собом. А овај овде, хоће да те заведе, а?

— Ја... Боже сачувај... муцао је у страху газда Никола.

— Па, хтео је... шапуће девојка.

— Тако? Е, онда овамо сат, иначе ће те ђаво однети. Показаћу ти, како се „поштене“ девојке заводе!

Газда Никола механички бркну у џеп, извади златан сахат и пружи га горопадном „оцу“...

— Ево... извини... оно... знаш... испрекидано говораше...

— Хајд' сад кући несрећнице. Показаћу ти, како се продаје „чест“ девојачка...

И сви троје изгубише се у тамној ноћи.

Газда Никола једва дође себи и промрмља:

— Лена је девојка, ама опет не вреди толико колико мој златан сахат...

Стао је неколико тренутака непомичан. У јадан пут учини му се, да се горопадни „отац“ враћа. Брзим корацима замаче за улицу да завара траг. Није хте да уђе одмах у своју кућу. Бојао се да му тиме не пукне брука по вароши. Обзирао се често. Сав се беше ознојио. На саборној цркви одкуца 11 сахати... Полако, као мачка, све поред зида, дође до својих авлијских врата. Још једном баци поглед на улицу. Све мирно. Ни живе душе не беше у целој околини. Уђе у кућу и залупи врата за собом.

— Проклети фарбл, баш се дуго око њега задржа!

Успе се по басамацима и уђе у своје одаје.

Табло: Упали свећу. Зинуо и блене по соби. Све је у њој испретурано. Јурну сандуку. Новац и адијари женини однесени. Пљесну се обема рукама по челу и хукну: дакле отац *лопов*, а ћерка *стражар*! Хеј, мене будале маторе, како сам се дао преварити! Хоћу да се „швалерам“! Тако ми и треба! Море, од сада кад нађем по ноћи какву женску на улици, дограбићу мотку па по њој. Нигди моје бруке! Још ми однеше и златан сахат! Нека га ђаво носи, али се бојим да ми још не штампају име у „полицијском билетену“, па куд ћу онда од бруке и срамоте? Знам Тасу, он то једва и чека. Наравно, жена у купатилу, а муж ашикује пред кућом са лоповском ћерком! Зар то није брука, а?.....

ПОТЕРА

ЈОЗЕФ ЧАВО

Чаво је родом из Мапарске. Има 25 година; вере римокатоличке; ожењен је. По занату калфа типслерски. —

Висок 176 см. Бледа и дугуљаста лица; отворене браун косе; очи угасито плаве; обрва браун; зуба здравих.

Овај Чаво починио је многе преваре и крађе.

По ранијим кривинама сликан је и уведен под № 3341 кривичног протокола. Због последњих злочина извршених тражи га пештанска полиција на све стране. Па како се држи да је овај предњи лупеж и варалица прешао овамо у Србију, послали су нам његову фотографију да га преко нашега листа потражимо не би ли се овде пронашао. Ми се томе одазивамо тим пре, што

хоћемо и наше грађане да заштитимо од оваких, по друштво опасних индивидуа.

ЈОХАН БРАЈЕР

Зове се још и Јохан Брегај, Јохан Котењи и Јохан Блеја.

Рођен је у Галицији; има 24 године. Вере је римокатоличке; неожењен; по занату шнајдерски калфа. — Средњег је раста; дугуљаста лица. У лицу ррпураст, косе смеђе, очију плавих, образа смеђих.

Тражи се због извршене опасне крађе у Аустро-Угарској.

Врло је вешт и препреден лопов.

Дуго времена провео је под разним именима, као што се то напред види. Сад, кад су му сви конци похватани где се и под којим именом проводио, побегао је.

И његову слику добили смо ради потернице за њим. С тога је доносимо да би

њоме могли обратити пажњу наших полицијских органа, а у исто време скренути и грађанству пажњу да га се чува.

Владимир Колачек, бивши бремзер код трамвајског друштва, пресудом првостепеног суда за варош Београд, која је постала извршном, — кажњен је са два месеца затвора, због нехотичног убиства. — Владимир се крије од власти, с тога га треба тражити, па нађеног спровести Управи града Београда, с позивом на Бр. 25.015.

Перса А. Томићка, удова из Београда пресудом првостепеног суда за варош Београд, која је постала извршном, кажњена је са 100 динара или 10 дана затвора, због протурања лажног новца. — Перса се крије од власти па зато се тражи. Нађену треба спровести Управи града Београда, с позивом на Бр. 16.413.

Франц Вагнер, родом из Б.-Пеште, стар 17. година, надничар скулпторски, за кога се држи да је извршио разбојништво над Шарлотом Питл из Пеште, ноћу између 20. и 21. о. мес. па побегао из Пеште у Београд. Франц је висок 161—163 с. м. дугуљастог и пегавог лица; косе смеђе, очију плавкасти;

на десној руци нема једног прста. Говори мађарски и немачки, има пасош за иностранство. Франц се тражи по депеши пештанске полиције, њега треба потражити, па нађеног стражарно спровести Управи града Београда с позивом на Бр. 25.156.

Димитрије Мијалковић, родом из Вражогрнца окр. тимочког, који је у оvd. болници за душевне болести примљен на лечење априла пр. год., — 17. ов. м. пред вече побегао је из овог завода незнано куда. Димитрије је омален, прилично развијен, црне коже, без особених знакова; побегао је у болничким хаљинама: плавој блузи и панталонама, шајкачи плавој и опанцима. — Која власт пронађе Димитрија, нека га спроведе Управи града Београда с позивом на Бр. 25.067 или Управи болнице за душевне болести, с позивом на Бр. 1.529.

Трифун Тошић, касанин из Зајечара, ноћу између 7. и 8. ов. м. извршио је крађу разних ствари из механе Вула Премовића, оvd. механије где је био на преноћишту. Он има 25—26 год. величине средње, сув, плав, мали смеђи бркова, обријан. Од одела имао је на себи: шарену шлофијанку (на штрафе) поврх ове сури стари капут, шарене панталоне, на глави шубару а на ногама ципеле. — Пронађеног Трифуна треба стражарно упутити начелству окр. крагујевачког с позивом на Бр. 15.650. или Управи града Београда на Бр. 25.172.

Неки **Марко** и **Никола** из Лом Паланке и неки **Мика** из Варне, у Бугарској, враћајући се својим кућама са парафинског вашара напали су свога сапутника Ђорђа Радова из Берилловца, на месту „Радомирче“ у атару општине Вел. Изворске 28. јуна ове год. Напали су га ножевима у намери да га убију и опљачкају, али буду примећени те побегну. Марко је висок, у лицу пун, црвен, бркова малих црних, очију жутих; у панталонама и гуњцу, у чарапама и опанцима, а на глави има војничку бугарску капу. Никола је висок, танак, сувоњав, црномањаст, малих бркова црних, очију граорасте, у панталонама и капуту, на глави плетену црну шубару, на ногама опанке. Мика је омален, сувоњав и црн, јер је циганин, бркова великих црних, браде црне повеће, у чакширама и гуњцу, на глави капу као и Никола, на ногама опанци. Сви су око 35 година а војни бегунци. — Наређује се тражење, па нађене стражарно спровести Начелнику среза зајечарског, с позивом на Бр. 12.359 или Управи гр. Беогр. с позивом на Бр. 25.228.

Анђелија, жена Милорада Бранковића из Шопића, који је војник сталног кадра и сада на одсуство дошао, утекла је од куће и однела све ствари. Она је око 20—22 године стара, у опште црномањаста и носа шиљастог. По сазнању очешњала се девојачки, а коњу скинула, и има при себи неко уверење под именом „Милева Стевановић“ и да је отишла за Шабац, по свој прилици да служи или да ступи у какав проститутски завод. — Анђелију пронађену треба спровести Начелству окр. подунавског с позивом на Бр. 19.860 или Управи града Београда на № 25.237.

Бошко Радовановић-Миленковић, калфа ткачки, украо је своје газди Милану Плазивићу из Уба, 20. ов. м. у зору:

један зимски капут црнкаст нов, један пар ципела са дугметима нове, једне папуче и једну кошуљу мушку везену, па побегао. Он има 20 година. висок је, образа дугачких, косе, очију и обрва смеђих, бркова и браде нема. — Пронађеног Бошка треба отражарно упутити Начелству среза тамнавског с позивом на Бр. 14.238. или Управи града Београда на Бр. 25.162.

ЈЕДАН КОРИСТАН ПРЕДЛОГ

Да би се стало на пут честом враћању из прогонства појединих лица, која се протерују у извесна места дуж железничке пруге: бегства њихова из железничког воза, као и саме крађе које оне врше у самој возу, а сем тога и публици уштедила непријатност коју изазивају ова лица приликом заједничке вожње, Управа града Београда предложила је г. Министру унутр. дела, да се за први мах набаве два затворена железничка фургона, у која би се оваква лица затварала и у одређена места пуштала. Заиста веома користан предлог. На овај само начин оваке индивидуе биле би одстрањене од остале публике, а тиме би се осигурало и њихово бегство, које задаје доста посла полицијским органима.

КОРИСНА ПОЈАВА

„Грађанин“, лист који у Пожаревцу излази, у својој броју од 13. Новембра тек год. доноси ово:

„Сликани. Начелство ово-окружно наредило је те су сликани опасни зликовци, који се у притвору код суда ово-окружног налазе. Сlike са њиховим биографијама послаће се „Полицијском Гласнику“ ради штампања. Врло умесно и за похвалу“.

Ми са радошћу поздрављамо ову корисну појаву, као једну неоцењиву добит за остварење нашега задатка, и надамо се, да ће се и друге наше власти угледати на Начелство окр. пожаревачког те похитати са сликањем оних опасних зликоваца од којих наше друштво пати.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Неки од скупиљача послао нам је 133 примерка разних бројева „Полицијског Гласника“. Пошто се не види ни од куда пакет долази ни ко га шаље, за то молимо тога непознатог пошиљача, да нам се одма јави јер нам је то врло потребно да знамо.

Г. Ст. Ј. зван. среза крајинског. Не можемо ову потерницу пусти у лист, пошто немамо никакве гаранције да је истинита. Ми такве ствари доносимо само на основу званичних извештаја.

ИЗРАЂУЈЕМО НАЈБОЉЕ И НАЈЛЕФТИНИЈЕ

УНИФОРМЕ ЗА ПОЛИЦИЈСКЕ ЧИНОВНИКЕ

КРОЈ И ИЗРАДА ИЗВРСНА.

Највеће стовариште за спрему, као што су: капа, нарамњак, сабља, кајас, темњак, рукавице, мамузе, несесери за пут и за јело, чутурице и т. д.

Најновији ценовник и мустре шаљемо на захтев бесплатно. — Молимо за што веће поруџбине

МОРИЦ ТИЛЕР И КОМП.

ДВОРСКИ ЛИФЕРАНТИ

Њ. В. Краља од Србије, Њ. В. Цара и Краља Аустро-Угарске, Њ. В. Краља Грчког, Њ. В. Шаха персијског, Њ. В. Престолонаслед. грчког и Њ. В. Надвојводе Јосифа.

Београд, Краљ-Миланова улица (Теразије) бр. 9.